

Sygn. akt VIII K 281/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W., VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca – **SSR Ilona Hareźlak - Murańska**

Protokolant – **Patrycja Łuniewska**

Bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2016 roku

sprawy przeciwko **M. R.** z domu **S.**, urodzonej (...) w W., córce Z. i T. z domu G.

oskarżonej o to, że:

w dniu 20 września 2014r. w W. przy ul. (...) M. dokonała przywłaszczenia rzeczy znalezionej w postaci telefonu komórkowego m-ki S. (...) o wartości 1300 zł. czym działała na szkodę B. O.

tj. o przestępstwo z art. 284 § 3 k.k.

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonej M. R. na okres 1 (jednego) roku tytułem próby, przy czym przyjmuje, że czynu tego oskarżona dopuściła się działając na szkodę B. S.:
2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. zasądza od oskarżonej świadczenie pieniężne w wysokości 600 (sześćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną w całości od zapłaty kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VIII K 281/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 20 września 2014 roku około godz. 3:30 B. S. przebywał na przystanku autobusowym przy metrze S.. Miał wówczas przy sobie w kieszeni spodni telefon komórkowy m-ki S. (...) wraz z kartą SIM. Telefon ten został przez niego kupiony w dniu 29 sierpnia 2014 roku. Wartość telefonu wyniosła wówczas 1300 zł.

Następnie B. S. wsiadł do autobusu, a po przejechaniu kilku przystanków zauważył, że nie ma przy sobie telefonu. Po chwili zadzwonił z telefonu innej osoby na numer swojego telefonu, ale był on wyłączony.

W dniu 21 września 2014 r. we wczesnych godzinach porannych powyższy telefon został znaleziony przez W. R. (1) w pobliżu bloku przy ul. (...). Telefon nie miał karty SIM. Mężczyzna wziął powyższy telefon, po czym tego samego dnia przekazał go swojej żonie M. R., która przywłaszczyła go i używała aż do dnia 22 marca 2016 r., kiedy funkcjonariusze Komisariatu Policji W. U. zabezpieczyli go, po czym zwrócili B. S..

M. R. ma obecnie 49 lat, ma na utrzymaniu 1 dziecko w wieku 13 lat. Nie pracuje, utrzymuje się z renty w wysokości 1300 zł. Nie była do tej pory karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o następujące dowody:

wyjaśnienia oskarżonej M. R. (k. 31v), zeznania świadka B. S. (k. 8-11), zeznania świadka W. R. (1) (k. 48v), protokół zatrzymania osoby (k. 23), protokół zatrzymania rzeczy (k. 26-28), protokół oględzin (k. 34), opinia (k. 36-44), protokół okazania (k. 45-46), karta karna (k. 56)

Oskarżona M. R. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że w 2014 roku jej mąż W. R. (2) wychodząc wcześniej rano do pracy znalazł przed blokiem, w którym zamieszkują telefon marki S. (...). Telefon ten leżał przed wejściem do klatki na chodniku. Nie było w nim karty SIM ani żadnych danych kontaktowych. Mąż oskarżonej wziął ten telefon i przekazał go oskarżonej do użytkowania. Oskarżona przyznała, że nie czyniła żadnych kroków w celu oddania telefonu, ale sama go użytkowała. Wyjaśniła, że nie miała świadomości, że przywłaszczenie rzeczy znalezionej jest przestępstwem. Oskarżona wyraziła żal i skruchę. Wniosła o warunkowe umorzenie postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Zdaniem Sądu wyjaśnienia M. R. w zakresie w jakim przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i opisała w jakich okolicznościach weszła w posiadanie telefonu zasługują na uwzględnienie. Znajdują one bowiem potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadka W. R. (1) (k. 48v), z których wynika, że w 2014 roku świadek znalazł na chodniku przed blokiem telefon, po czym przekazał go swojej żonie do używania. Sąd nie znalazł powodów by odmówić wiarygodności tym zeznaniom, bowiem były logiczne i spójne.

Aparat ten, jak wynikało z zeznań pokrzywdzonego B. S. (k. 8-11) został najprawdopodobniej przez niego zgubiony lub został mu skradziony w dniu 20 września 2014 roku. Pokrzywdzony nie miał wątpliwości, że okazany mu telefon stanowi jego własność, co wynikało z protokołu oględzin (k. 34) i protokołu okazania (k. 45-46). Brak było także wątpliwości, że telefon ten do czasu zatrzymania go przez funkcjonariuszy policji (k. 26-28) był w posiadaniu oskarżonej, która korzystała z niego. Powyższe wynika wprost z wiarygodnych wyjaśnień oskarżonej.

Za wiarygodną uznać należało także opinie biegłego rzeczoznawcy, który wycenił wartość telefonu na kwotę 1300 zł (k. 36-44). Opinię biegłego Z. P., Sąd uznał za spójną, rzetelną, jasną, nie zawierającą wewnętrznych sprzeczności i odpowiadającą wymogom procesowym, sporządzoną przez osobę kompetentną, posiadającą doświadczenie i wiedzę niezbędną w danym zakresie. Opinię tę cechuje fachowość i rzetelność i Sąd nie znalazł podstaw do jej zakwestionowania, przyjmując jej wnioski za własne.

Nie budziły także żadnych wątpliwości zdaniem Sądu co do swej wiarygodności i rzetelności dowody dokumentarne ujawnione w sprawie: protokół zatrzymania osoby k. 23, protokół zatrzymania rzeczy k. 26-28, protokół oględzin k. 34, protokół okazania k. 45-46, karta karna k. 56.

Zostały bowiem sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie do stosownych regulacji prawnych określających ich formę i treść.

Biorąc pod uwagę całość materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd ponad wszelką wątpliwość ustalił, że oskarżona M. R. dopuściła się zarzucanego jej czynu, polegającego na tym, że w dniu 20 września 2014r. w W. przy ul. (...) M. dokonała przywłaszczenia rzeczy znalezionej w postaci telefonu komórkowego m-ki S. (...) o wartości 1300 zł, działając na szkodę B. S., czym wypełniła znamiona czynu z art. 284 § 3 k.k.

Istota przestępstwa określonego w art. 284 k.k. polega na „przywłaszczeniu”, czyli na postępowaniu z cudzą rzeczą ruchomą tak jak z własną. Strona podmiotowa polega na umyślności wyłącznie w formie zamiaru bezpośredniego. Sprawca musi obejmować świadomością nie tylko fakt, że rozporządza cudzym mieniem, ale także to, że chce zatrzymać to mienie dla siebie (por. wyrok SN z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64).

Uprzywilejowany typ przywłaszczenia z § 3 operuje znamieniem wypadku mniejszej wagi oraz znamieniem rzeczy znalezionej

Karalność przywłaszczenia rzeczy znalezionej z art. 284 § 3 ma związek z wynikającym z art. 183 k.c. obowiązkiem zawiadomienia o znalezieniu osoby uprawnionej bądź organu państwowego. Rzecz znaleziona jest zarazem rzeczą zgubioną przez osobę uprawnioną. Przywłaszczenie rzeczy porzuconej nie wyczerpuje znamienia przywłaszczenia, nie jest to bowiem zachowanie bezprawne.

Oskarżona wypełniła swoim zachowaniem znamiona z art. 284 § 3 k.k. albowiem wiedziała, że przekazany jej przez męża telefon komórkowy został przez niego znaleziony na chodniku, a zatem wiedziała, że stanowi on cudzą własność. Mimo to, nie podjęła żadnych środków, takich jak zgłoszenie telefonu do biura rzeczy znalezionych czy okazanie telefonu na komisariacie policji celem ustalenia właściciela owego telefonu. Nie usprawiedliwia jej przy tym stanowisko, że przedmiot znaleziony nie jest równoznaczny ze skradzionym. Podnieść należy, że oskarżona jest osoba dojrzałą życiowo, zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, działa umyślnie. Oskarżona zatem bezprawnie, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzała znajdującym się w jej posiadaniu telefonem, który stanowił cudze mienie ruchome, przez włączenie go do swojego majątku. Oskarżona wypełniła zatem swoim zachowaniem znamiona występku z art. 284 § 3 k.k.

Sąd uznał przy tym za zasadne dokonanie korekty w zakresie nazwiska pokrzywdzonego, którym był niewątpliwie B. S. a nie O..

W oparciu o analizę całokształtu zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał, że w sprawie niniejszej zachodzą określone wart. 66 § 1 i 2 kk przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej M. R..

Instytucja warunkowego umorzenia zgodnie z intencją ustawodawcy winna mieć zastosowanie do drobnych przestępstw. Ich zakres wyznaczony jest przez dwa elementy: przez ograniczenie na płaszczyźnie abstrakcyjnej związanej z typem czynu zabronionego oraz na płaszczyźnie konkretnej, przez określenie warunku, iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie może być znaczny („Komentarz do Kodeksu karnego. Część ogólna.”, A. Zoll. K. Buchała, Kraków, wyd. Zakamycze, 2000r., s. 481).

Zgodnie z art. 66 k.k. warunkowe umorzenie postępowania karnego możliwym jest w sytuacji, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegł porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Art. 66 § 2 k.k. stanowi, iż warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że okoliczności czynu nie budzą wątpliwości – oskarżona przyznała się do winy, złożyła wyjaśnienia zbieżne z zeznaniami przesłuchanego w sprawie świadka W. R. (2) jak i pokrzywdzonego i pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie, w oparciu o które odtworzyć można przebieg zdarzenia będącego przedmiotem osądu.

W przekonaniu Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuściła się oskarżona nie jest znaczny.

Wprawdzie pokrzywdzona od 21 września 2014 r. do 22 marca 2016 roku korzystała z przywłaszczonego telefonu, jednak po ustaleniu jego właściciela, został on zwrócony B. S..

Oceniając społeczną szkodliwość czynu Sąd wziął także pod uwagę sposób zachowania się oskarżonej w toku postępowania. Na jej korzyść świadczy fakt przyznania się do winy i wyrażenia skruchy.

Biorąc pod uwagę wszystkie te okoliczności, a także fakt, że oskarżona jest osobą dotychczas niekaraną, prowadzi spokojny, ustabilizowany tryb życia, a także uwzględniając jej postawę w trakcie przebiegu całego postępowania

karnego w niniejszej sprawie, tj. przede wszystkim fakt, że nie starała się w żadnej mierze umniejszyć swojej roli w zarzucanym mu czynie i uniknąć odpowiedzialności, Sąd uznał, że jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżona w dalszym życiu będzie przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Sąd uznał, że wystarczającym okresem dla zweryfikowania tej pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonej będzie okres jednego roku próby i na taki też okres Sąd postępowanie warunkowo umorzył.

Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd zobowiązał oskarżoną do uiszczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 600 złotych tytułem świadczenia pieniężnego, co będzie stanowiło dla oskarżonej realną dolegliwość za popełnienie przestępstwa.

O kosztach sądowych - mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonej - Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 624 k.p.k. zwalniając M. R. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a na podst. art. 17 ust. 1 ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił ją od opłaty, obciążając poniesionymi wydatkami Skarb Państwa.